

Σὰ σὲ κυβέρτι γιάλινο, μέσα μου σάλευε ἡ ψυχή,
Παισίχαρο μελίσσι,

Ποῦ δλο κρυφά πληθαίνοντας, γυρεύει σμάρια ὥσπερ τσαμ-
Στὰ δέντρα ν' ἀμολύσει. [πιά,

Κ' ἔνιωθα κρούσταλλο τὴ γῆ στὰ πόδια μου ἀποκάτωθε
Καὶ διάφανο τὸ χῶμα,
Γιατὶ πλατάνια τριέτικα, τριγύρα μου, ὑψωνόντανε
Μ' ἀδρό, γαλήνιο σῶμα.

Ἐκεῖ μοῦ ἀνοίξαν τὸ παλιὸ κρασί, ποῦ πλέριο εὐώδισε,
Μὲς τὴν Ἰδρένια στάμνα,
Σὰν τὴ βουνίσα μυρούδιά, σύντας βαρεῖ κατάψυχοη
Νύχτια δροσιά, τὰ θάμνα.

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή, ἐκεῖ ἡ καρδιά μου ἐδέχτηκε
Ν' ἀναπαυτεῖ λιγάκι,
Πὰ σὲ σεντόνια, εὐωδερὰ ἀπὸ βότανα καὶ γαλανὰ
Στὴ βάψη, ἀπὸ λουλάκι.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΤΡΟΠΑΙΟ

Γ. ΑΝΤ. ΒΕΝΤΗΡΗ

Ἄπ' τὴν αὐγὴν πολέμιαν ὥσ τὸ δεῖλι,
στῆς πολυζήλευτης Θυρέας τὸν κάμπο
οἱ Ἀργεῖοι μὲ τοὺς Σπαρτιάτες καὶ τὸ αἷμα
τὸ νεοχλόστον ἐπότιζε τὸ χῶμα.

Κι ὅταν δὲ ἥλιος ἔπεσε στὰ ρεῖμδα
τοῦ Ὁκεανοῦ πατρός, νὰ ξεκουράσῃ
ἀπ' τὴν τόση τὰ μάτια του τὴ φρίκη,
Ἀργεῖος δὲν ἀνέσαινε κανένας,
κι ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες τρεῖς μονάχα
ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τοὺς σύντροφούς των
ἐπρόσμεναν τὸ θάνατο—ποὺ δὲ θάργοῦσε.

Κ' ἥρθεν ἡ ἄλλη αὐγή, κ' ἥρθεν ὁ ἥλιος
ἥρθε νὰ πῆξῃ τὰ αἴματα καὶ νὰ λαμπρύνῃ
τὸν ἥρεματο τὸ θάνατον ἥρων τόσων,
στὸν κάμπο τὸν πολιγλοο τῆς Θυρέας—
κι' ἀπὸ τοὺς τρεῖς, μόνον ἔνας, τοὺς Σπαρτιάτες
ἀργοσάλευε μέσ' ἀπ' τὰ κουφάρια.

Τὸ αἷμα τοῦ τάργοπινε τὸ χῶμα,
ἐνειρόταν τὰ Ἡλύσια καὶ τὸ πλῆθος
τὸ ἥρωικό, τῶν Ἡρακλειδῶν—προγόνων . . .
Καὶ καθὼς ἀντιχτύπησε στὸ πρόσωπό του
τὸ φέγγος ἀθροισεν ὁ νιὸς τὴ δύναμί του
τὴ λίγη· δρθοτινάχτηκε κ' ἡ κόμη
ἀνέμισέ του στὴν αὖρα τῆς ἡμέρας.
Τὸ στηθοβόρον ἔπνιξε τὸν πόνο—,
τὸ πολέμιον αἰχμηλῷ βγάζει βέλος,
ποὺ τὸν εἶχε τρυπήσει τὸ γυμνίτη·
καὶ κυτῶντας τριγύρω—ώ! τὶ τρομάρα
νεκροὺς τοὺς ἐχθροὺς ξανάνοιξε καὶ τοὺς Σπαρτιάτες:
καὶ νικητὴς ἐλόγιασε πῶς ἦτον
τῆς πολυαίματης μάχης στὴ Θυρέα.

Μ' ὅσην εἶχε ζωὴν ὁ Ὄθρυνάδης
ἀπ' τοὺς Ἀργείους ἀνάμεσα καὶ τοὺς Σπαρτιάτες
λίθο μέγαν ἐστήλωσε. Κατόπι
(ἀφοῦ βούτηξε στὸ αἷμα του τὸ ξῖφος):
Ἐνικῆ σαν οἱ Σπαρτιάτες, γράφει.

"Επειτα πέφτει γιὰ νὰ κοιμηθῇ τὸν ὑπνο,
πούχαν ὑπνώσει οἱ σύντροφοι κι' οἱ ἐχθροί του.
Μακαρισμένη σκιὰ τῶν Ἡλυσίων,
σὺ τῆς γενιᾶς σου ἐχάροηκες τὴ νίκη:
στὴ στιγμὴ τὴν ὑπέρτατην ἐκείνη·
νὰ σὲ ζήλευαν κι' οἱ θεοί· θενὰ ποθοῦσαν
νάταν θνητοὶ γιὰ νὰ μποροῦσαν νὰ πεθάνουν
πολυφθόνητε, καθὼς πέθανες, Ὄθρυνάδη!